

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalje.)

Ob neki priliki sem našel med svojimi rečmi nekoliko platnenih vrečic. Pripravne so se mi zdele, da bi v njih porazdelil svoj smodnik in ga potem shranil na različnih mestih, ker sem se bal, da mi ga vsega naenkrat strela ne užge. V eni izmed teh vrečic so držali na ladji ječmen za živino. Zdaj sem našel notri samo še nekaj prahu, ker so bile na delu miši in so zrnje izgrizle. Iztresel sem vrečico zunaj pred skalo in dalje na to nisem mislil.

V tem času je začela deževna doba in moral sem ostati par tednov pod šotorom. Ko sem zopet mogel ven, sem zapazil tu in tam neke zelene bilke; čez nekaj časa sem spoznal v njih ječmen, kakršnega sejejo na Angleškem. Bilo je

Kakih dvanajst bilk. Ko je ječmen dozorel, sem klase vestno zbral, in ko je zopet nastalo deževno vreme, sem zrna posejal. Tako sem sejal vsako leto, ali še le po četrtem letu je ječmen toliko rodil, da sem mogel porabiti del zrnja za moko. Kako vesel sem bil, ko sem zopet jedel kruh, ki ga dolgo časa nisem imel.

Ker je bil otok v vročem podnebnem pasu, sem imel samo dva letna časa: poletje in zimo. Zima je nastopila tako, da je par tednov dan za dnevom deževalo. Tedaj nisem mogel na lov in sem ves čas sedel doma. Z ladje sem bil prinesel staro sveto pismo, katerega sem v takem času često prebiral. Nekega dne me je zgrabila mrzlica. Začudil sem se temu, ker v tem kraju ni bilo nikoli preveč hladno. Drugega dne sem se tresel po celem telesu in glava me je zelo bolela. To je bil napad mrzlice, ki se je ponavljal

par dni. V vsem tem času nisem mogel nič jesti, samo vodo sem pil. Zelo sem oslabil. Nazadnje je začela bolezen popuščati, napadi so bili čimdalje redkejši in nazadnje sem popolnoma zopet ozdravel.

Že dolgo sem gojil željo, da bi prehodil in tako natančneje spoznal svoj otok. Nekega dne sem šel ob potočku, ki je tekel mimo mojega bivališča, ob strugi navzgor. Po kakih dveh miljah hoda sem dospel do lepe livade, ki je bila porasla z gosto zeleno travo. Našel sem tudi več tobačnih rastlin ter sladkorni tra, ki je tu uspeval prav ugodno, samo da ni imel mnogo sladkega soka. Malo dalje je bil kar cel gozdček limon, naranč in drugega raznovrstnega drevja. Z mnogih dreves je visela vinska trta, katera je baš tedaj bila polna zrelih grozdov. Ta kraj mi je toliko ugajal, da sem si tu postavil kolibico ter često prebil po dva, tri dni.

V tej dobi se je moja mala rodbina povečala. Mačka mi je bila izginila pred nekaj časa. Mislil sem že, da se ji je kaj pripetilo. Ali nekega dne je bila zopet tu in z njo tri lepe male mačice. Ulovil sem tudi mlado papigo in naučil sem jo izgovarjati par besed. Lahko si mislite, kako sem bil vesel, ko sem čul še drug glas in ne samo svojega!

Polagoma sem se izvežbal tudi v raznih obratih. Naučil sem se spletati košara in košarice.

V njih sem prenašal in shranjeval sadje. Po mnogoštevilnih poskusih sem izdelal od gline nekoliko loncev, v katerih s m mogel segrevati vodo in tudi kuhati kako juho.

V.

Stopinje v pesku.

Tako je preteklo nekoliko let. Ves čas nisem videl ne ladje, ne človeka. Težko mi je bilo, ali polagoma sem se temu privadil in živel sem povsem mirno. Pravijo: nesreča puči človeka na mnogokaj. Tako sem se bil naučil izdelovati razne potrebne stvari, bile so v resnici enostavne in surovo izvršene, ali meni so dobro služile.

Vem, da vas zanima vedeti, kakšen sem bil tedaj videti. Na glavi sem nosil kapo od kozje kože, katera je imela vzadi pokrivač za vrat, da me čuva od močnega solnca in od dežja. Nič ni bolj sitnega, kakor to, če človeku dežuje za vrat. Suknja in hlače — tudi to je bilo iz kozje kože z dlako nazven. Namestu nogavic sem imel kožne gamaše, kot obutev pa sta mi služila dva kosa kože, katera sem zavezoval v usnjatimi trakovi. Opasal sem se s širokim kožnatim pasom, za katerega sem zataknil na eni strani malo sekuro, na drugi strani pa žagico. Preko ramen sem nosil na kožnatem traku dve vreči, eno za smodnik, drugo pa za svinčene kroglice. Na hrbtu sem nosil košaro, v roki pa solnčnik, ki sem ga istotako izdelal iz kože. Brado sem se skrajšal s škarjami, brke pa sem pustil, da rastejo.

Nekega dne sem hodil po peščeni obali precej daleč od doma, kamor dotlej še nisem bil prišel.

(Dalje sledi.)

Kako so Arabci zlođeja prekanili.

Arabci so izorali polje. Prišel je zlodeja in je rekel:

»Polovica sveta pripada meni, zato hočem imeti tudi polovico vaše žetve.«

Arabci so mu ponujali od vsega, kar bo zraslo, spodnjo polovico, ali zlodeja je visok gospod in hoče vse od zgoraj, zato je zahteval gorenjo polovico.

Arabci so posejali to leto samo repo in ko je prišla jesen, je zlodeja dobil samo suho listje, Arabci pa repo.

Drugo leto je zlodeja zahteval spodnjo polovico vsega, kar bo na njivah. Sedaj so posejali Arabci samo pšenico, tako da je dobil zlodeja pšenico, oni pa klasje.

Ves razjarjen je zahteval zlodeja tretje leto od vsega, kar bo na njivi zraslo, spodnji in gornji del. Sedaj pa so posejali Arabci koruze, tako da jim je ostal od vsake razstline koruzin strok, ostalo ličje in spodnje deblo je pa dobil zlodeja in je z njim kuril v peklju.

Če je pozneje še kaj zahteval, o tem povest nič ne govori.

Čudo narave.

Narava ima svoja čuda, ki jih človeški um težko pojmuje. Nedavno smo brali v listu o do sedaj znani najbolj čudoviti cvetlici, o orhideji. Pa ni orhideja edino čudo narave, ki ga učenjaki in ljubitelji cvetlic tako občudujejo. V Južni Ameriki raste neke vrste kakteja ali kaktus, ki ima ogromen cvet. Cvet te cvetice je do 8 čevljev visok in do 3 čevlje širok ter ima podobo h-jaka s stožcem v sredini.

Čaka.

Mihec stoji v sobi pred pečjo in neznanško kriči. Oče priteče in ga vpraša, kaj mu je.

Mihec: »Mama je rekla, če bom hudoben, bo prišel iz peči črni mož in me bo snedel. Sedaj sem pa na tvojo moč hudoben, črnega moža pa le še ni!«